

JULIE KAGAWA

DE
IJZER
PRINSES

THE IRON FEY DEEL 2

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2010 Julie Kagawa
Oorspronkelijke titel: *The Iron Daughter*
Vertaling: Angélique Verheijen
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises Limited
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0736 6
ISBN 978 94 027 5037 9 (e-book)
NUR 285
Vierde druk februari 2021

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK I

Het Winterhof

De IJzerkoning stond voor me, groots en schitterend, zijn zilveren haar als een woeste waterval om hem heen. Zijn lange zwarte jas bolde achter hem op, waardoor zijn bleke hoekige gezicht nog beter uitkwam. Onder zijn doorzichtige huid liepen blauwgroene aderen, en in de diepten van zijn gitzwarte ogen lichtte de bliksem op. De stalen tentakels die langs zijn ruggengraat en schouders liepen, kronkelden als een mantel van vleugels om hem heen, glinsterend in het licht. Als een wraakengel zweefde hij op me af, met uitgestrekte hand en een verdrietige, tedere glimlach om zijn lippen.

Ik deed een stap naar voren om hem tegemoet te treden. De ijzeren kabels wikkelden zich voorzichtig om me heen, en hij trok me naar zich toe. ‘Meghan Chase,’ fluisterde Machina, terwijl hij zijn hand door mijn haar liet glijden. Huiverend drukte ik mijn armen tegen mijn lichaam toen zijn tentakels mijn huid liefkoosden. ‘Je bent gekomen. Wat wil je?’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. Wat wilde ik eigenlijk? Waarom was ik hier? ‘Mijn broer,’ antwoordde ik, toen ik het me weer herin-

nerde. ‘Je hebt mijn broer Ethan ontvoerd, om me hiernaartoe te lokken. Ik wil hem terug.’

‘Nee.’ Machina schudde zijn hoofd en kwam nog dichterbij. ‘Je bent hier niet voor je broer, Meghan Chase. En ook niet voor de Winterprins, van wie je zegt te houden. Je bent voor maar één ding hiernaartoe gekomen: macht.’

Mijn hoofd tolde. Ik probeerde achteruit te stappen, maar de kabels hielden me op mijn plek. ‘Nee,’ protesteerde ik, worstelend in het ijzeren web. ‘Dit... Dit klopt niet. Zo is het niet gegaan.’

‘Laat het me maar zien dan.’ Machina strekte zijn armen uit. ‘Hoe had het moeten gaan? Wat kwam je hier doen? Laat het me zien, Meghan Chase.’

‘Nee!’

‘Laat zien!’

In mijn hand klopte iets: de hartslag van de pijl van heksenhout. Met een kreet hief ik mijn arm op, en ik dreef de scherpe punt in Machina’s borst, diep in zijn hart.

Met een blik van geschokt afgrijzen wankelde hij achteruit. Alleen was het Machina niet meer, maar een gevaarlijke elfenprins met nachtzwart haar en helder zilveren ogen. Het zwarte silhouet van zijn slanke gestalte greep naar het zwaard aan zijn riem. Pas toen realiseerde hij zich dat het al te laat was. Wankelend op zijn benen, vocht hij om overeind te blijven, en ik verbeet een gil.

Uit Ash’ mondhoek sijpelde een dun straaltje bloed. ‘Meghan,’ fluisterde hij. Zijn handen omklemden de pijl in zijn borst toen hij op zijn knieën zakte. Smekend zochten zijn doffe ogen de mijne. ‘Waarom?’

Bevend hief ik mijn handen op, en ik zag dat ze dieprood glansden. Het bloed liep in stroompjes langs mijn armen op de grond, terwijl wriemelende dingen onder mijn huid als bloedzuigers door het oppervlak probeerden te breken. Ergens had ik het idee dat ik dood-

bang zou moeten zijn, dat ik hiervan zou moeten walgen. Maar dat was niet zo. Ik voelde me machtig, machtig en sterk, alsof mijn huid elektrisch was geladen, alsof ik kon doen wat ik wilde zonder dat iemand me zou kunnen tegenhouden. Vol minachting keek ik neer op de bedroevende gestalte van de Winterprins. Was er echt een tijd geweest waarin ik van zo'n zwakkeling had kunnen houden?

'Meghan.' Geknield zat Ash voor me, terwijl het leven hem stukje bij beetje verliet, hoe hij ook bleef vechten om het vast te houden.

Heel even voelde ik iets van bewondering voor zijn koppige vasthoudendheid, maar uiteindelijk zou die hem niet redden.

'En je broertje dan?' zei hij smekend. 'Je familie? Ze wachten tot je naar huis komt.'

IJzeren kabels ontvouwdend zich op mijn rug en schouders en spreidden zich als glanzende vleugels achter me uit. Ik glimlachte geduldig naar de prins aan mijn voeten. 'Ik ben thuis.'

In een zilveren flits zwiepten de kabels naar beneden, sloegen in de borst van de Winterprins, en pinden hem vast in de grond. Stuiptrekend opende en sloot Ash nog één keer geluidloos zijn mond voor zijn hoofd achterover zakte en hij als kristal op beton versplinterde.

Omringd door de glinsterende overblijfselen van de Winterprins gooide ik het hoofd in de nek en lachte, een geluid dat omsloeg in een rauwe kreet toen ik mezelf dwong om wakker te worden.

Mijn naam is Meghan Chase.

Ik ben alweer een tijdje in het paleis van de Winterfae. Hoelang precies? Geen idee. Er is iets aan de hand met de tijd op deze plek. Terwijl ik vastzit in Nimmernimmer, draait de gewone wereld, de sterfelijke wereld, gewoon zonder mij door. Als ik hier ooit wegkom, als ik er ooit in slaag om thuis te komen, dan zou het best kunnen dat er honderd jaar voorbij zijn gegaan sinds mijn vertrek. Mijn familie

en vrienden zijn misschien allemaal allang dood. Daar probeer ik niet bij stil te staan, maar dat lukt niet altijd.

Mijn kamer was ijzig koud, zoals altijd. Ik was ijzig koud, zoals altijd. Zelfs de blauwe vlammen in de haard konden de voortdurende kilte niet verdrijven. De muren en het plafond waren gemaakt van ondoorzichtig ijs dat deed denken aan melkglas, en zelfs de kroonluchter bestond uit glinsterende ijspegels. Vanavond droeg ik een joggingbroek, handschoenen, een dikke trui en een wollen muts, maar het was niet voldoende.

Buiten lag de ondergrondse stad van het Wintervolk ijzig te flonkeren. Donkere gestalten bewogen in de schaduwen, een en al rondmaaiende klauwen, tanden en vleugels. Rillend keek ik naar de lucht. Het plafond van de enorme grot was zo ver weg dat ik het niet kon onderscheiden in de duisternis, maar duizenden lichtjes, of lichtgevende fae, twinkelden als een deken van sterren hoog boven me.

Er werd op de deur geklopt.

Ik riep niet: 'Kom binnen.' Dat had ik wel afgeleerd. Aan het Winterhof was het geen goed idee om de bewoners in je kamer uit te nodigen. Het lukte me niet om hen helemaal buiten te houden, maar fae houden zich meestal strikt aan de regels, en de koningin had bevolen dat ik alleen gestoord mocht worden als ik er zelf om vroeg. Als ik de persoon die klopte binnen zou laten, dan zou diegene dat kunnen uitleggen als dat ik erom had gevraagd.

Met mijn adem als een wolk om me heen stak ik de kamer over, en ik deed de deur een klein stukje open. Vanaf de grond keek een sierlijke zwarte kat naar me op zonder met zijn gele ogen te knipperen. Voor ik iets kon zeggen, blies hij naar me en schoot als een zwarte flits door de kier van de deur naar binnen.

'Hé!' riep ik. Ik draaide me om, maar de kat was al geen kat meer. Tiaothin, de phoeka, stond in het midden van de kamer haar glinsterende hoektanden bloot te grijnzen. Natuurlijk. Het moest wel een

phoeka zijn, die laptten alle omgangsvormen aan hun laars. Sterker nog, het was hun lust en hun leven om de sociale regels te breken. Tiaothins behaarde oren staken tussen haar dreadlocks uit en draaiden alle kanten op. Ze droeg een nogal protserig jasje, dat fonkelde van de namaakjuwelen, gescheurde jeans en daaronder kistjes. Anders dan de Zomerfae, droegen de Winterfae het liefst ‘sterfelijke’ kleding. Ik wist niet of ze daarmee het Zomerhof wilden provoceren of dat ze probeerden minder op te vallen in de mensenwereld.

‘Wat wil je?’ vroeg ik voorzichtig. Al sinds het moment dat ik naar het hof was gebracht, vond Tiaothin me onweerstaanbaar interessant. Typisch de onverzadigbare nieuwsgierigheid van een phoeka, vermoedde ik. We hadden elkaar een paar keer gesproken, maar een vriendin zou ik haar nu ook weer niet noemen. Ik werd nogal zenuwachtig van de manier waarop ze me aanstaarde, alsof ze zich steeds afvroeg of ik misschien eetbaar was.

Ze liet haar tong langs haar tanden glijden. ‘Je bent niet klaar,’ siste ze terwijl ze me spottend opnam. ‘Snel. Kleed je om. We moeten gaan.’

Ik fronste. Tiaothin was altijd lastig te doorgronden. Ze sprong meestal in zo’n hoog tempo van de hak op de tak dat ik het nauwelijks kon bijbenen. ‘Waarheen?’ vroeg ik.

‘Naar de koningin,’ zei Tiaothin spinnend. ‘Ze wil je zien.’ Haar oren bewogen opgewonden van voor naar achter en weer terug.

Plotseling was ik bloednerveus. Al sinds de dag dat ik samen met Ash bij het Winterhof was aangekomen, was ik bang geweest voor dit moment. Bij onze eerste ontmoeting had de koningin me met een roofdierachtige glimlach bestudeerd. Vervolgens had ze me weggestuurd met de mededeling dat ze haar zoon alleen wilde spreken en dat ze me snel zou laten roepen. ‘Snel’ was natuurlijk een relatief begrip in Nimmernimmer, dus sindsdien zat ik nagelbijtend te wachten op het moment dat Mab zich mijn bestaan zou herinneren.

Dat was ook de laatste keer geweest dat ik Ash had gezien. Als ik aan hem dacht, kreeg ik een raar gevoel in mijn buik, dat me eraan herinnerde hoeveel er was veranderd. Toen ik voor het eerst in Nimmernimmer was, om mijn ontvoerde broertje te zoeken, was Ash de vijand geweest, de kille, gevaarlijke zoon van koningin Mab van het Winterhof. Toen er oorlog dreigde tussen de hoven, stuurde Mab Ash op me af om me gevangen te nemen, in de hoop dat ze me zou kunnen inzetten als machtsmiddel tegen mijn vader, koning Oberon. Maar ik wilde mijn broertje zo graag redden dat ik een overeenkomst sloot met de Winterprins: als hij me zou helpen om Ethan te vinden, zou ik daarna vrijwillig meegaan naar het Winterhof. Het was een wanhoopsdaad geweest, maar ik vond dat alle middelen geoorloofd waren om de IJzerkoning te verslaan en mijn broertje te redden.

En toen, ergens in die vervloekte woestenij van stof en ijzer, toen ik keek naar Ash, die ploeterend strijd leverde tegen het rijk dat hem diep vanbinnen vergiftigde, drong het tot me door dat ik verliefd op hem was.

Ash had me gebracht waar ik moest zijn, maar hij had zijn gevecht met Machina ternauwernood overleefd. De koning van de IJzerfae was ongelooflijk sterk, bijna onoverwinnelijk. Tegen alle verwachtingen in lukte het me om Machina te verslaan en mijn broertje weer veilig thuis af te leveren.

Diezelfde avond kwam Ash me halen, zoals we hadden afgesproken. Het was tijd om mijn deel van de overeenkomst na te komen. Opnieuw liet ik mijn familie achter, en ik volgde hem naar Tir Na Nog, het land van de Winter.

De reis door het Winterland was koud, donker en angstaanjagend. Zelfs met de Winterprins aan mijn zijde was het land van de fae woest en ongastvrij, zeker voor een mens. Ash was de perfecte lijfwacht, gevaarlijk, alert en beschermend, maar soms leek hij afwezig en afgeleid. Hoe dieper we doordrongen in het Winterland, hoe meer hij

zich terugtrok. Hij sloot zich af voor mij en de wereld en weigerde me te vertellen waarom.

Op de laatste avond van onze reis werden we aangevallen. Oberon zelf had een gigantische wolf gestuurd, die ons had opgespoord om Ash te doden en mij terug te brengen naar het Zomerhof. Het lukte ons om te ontsnappen, maar tijdens zijn gevecht met het monster raakte Ash gewond. We zochten onze toevlucht in een verlaten ijs-grot, zodat we konden uitrusten en ik zijn wonden kon verzorgen.

Hij zei geen woord toen ik een geïmproviseerd verband om zijn arm bond, maar ik voelde dat hij naar me keek. Ik liet zijn arm los en sloeg mijn ogen naar hem op. Uit zijn blik kon ik opmaken dat hij me probeerde te doorgronden.

‘Waarom ben je niet weggerend?’ vroeg hij zacht. ‘Als je de wolf niet had tegengehouden, dan zou je nu niet naar Tir Na Nog hoeven. Dan zou je vrij zijn geweest.’

Ik keek hem verstoord aan. ‘Ik heb zelf ingestemd met die overeenkomst, net als jij,’ sputterde ik. Ik trok iets harder dan nodig was aan het verband, maar hij gaf geen kik. ‘Denk je dat ik mijn woord niet zou houden omdat ik een mens ben? Ik wist waar ik aan begon en ik zal me houden aan mijn deel van de overeenkomst, wat er ook gebeurt. Als je denkt dat ik je aan dat monster zou hebben overgeleverd omdat ik aan Mab wil ontkomen, dan ken je me helemaal niet.’

‘Je doet dit juist omdat je een mens bent,’ vervolgde hij. ‘Je hebt een tactische kans laten lopen. Geen enkele Winterfae zou me onder die omstandigheden hebben gered. Een Winterfae zou zich niet hebben laten leiden door emoties. Als je wilt overleven aan het Hof van het Duister, dan moet je leren denken als een van ons.’

‘Ik ben niet een van jullie.’ Nadat ik overeind was gekomen deed ik een stap achteruit. Ik voelde me gekwetst en verraden en in mijn ooghoeken kwamen ongewenste tranen opzetten. ‘Ik ben geen Winter-

fae, ik ben een mens, met menselijke gevoelens en emoties. En als je denkt dat ik me daarvoor ga verontschuldigen, dan kun je lang wachten. Ik kan niet net als jij mijn gevoelens uitschakelen. Maar de volgende keer dat iemand je wil vermoorden of opeten, zal ik niet meer de moeite nemen om je te redden.'

Ik wilde me omdraaien om verontwaardigd weg te stampen, maar hij kwam razendsnel overeind en greep me bij mijn bovenarmen. Ik verstijfde en probeerde mijn knieën en rug recht te houden, maar het was zinloos om me tegen hem te verzetten. Zelfs gewond was hij nog veel sterker dan ik.

'Ik ben niet ondankbaar,' fluisterde hij in mijn oor, en ondanks alles stoven de vlinders in mijn buik weer op. 'Ik wil alleen dat je het begrijpt. Alles wat zwak is, wordt aan het Winterhof gezien als een prooi. Dat ligt in de aard van de Winterfae. Ze zullen je aan stukken scheuren, fysiek en emotioneel, en ik zal niet altijd in de buurt zijn om je te beschermen.'

Ik huiverde toen mijn twijfels en angsten weer boven kwamen, en de laatste restjes van mijn woede smolten weg.

Hij zuchtte en liet zijn voorhoofd tegen mijn haar rusten. Zijn adem speelde over mijn hals. 'Ik wil het niet,' gaf hij toe. Zijn stem klonk zacht en gekweld. 'Ik wil niet aanzien wat ze met je zullen doen. Een Zomerfae maakt geen schijn van kans aan het Winterhof, maar ik heb gezworen dat ik je mee zou brengen en ik kan mijn belofte niet breken.' Hij tilde zijn hoofd op en greep mijn schouders zo stevig beet dat het bijna pijn deed. Zijn stem zakte een paar octaven en werd grimmig en kil. 'Dus moet je sterker zijn dan zij. Je moet altijd op je hoede zijn, wat er ook gebeurt. Ze zullen je met spelletjes en mooie woorden proberen te misleiden en ze zullen genieten van je ellende. Zorg dat ze je er niet onder krijgen. En vertrouw niemand.' Hij wachtte even en zijn stem werd nog lager. 'Zelfs mij niet.'

'Jou zou ik altijd vertrouwen,' fluisterde ik zonder na te denken.

Zijn greep werd nog steviger en hij draaide me ruw om zodat ik hem moest aankijken. ‘Nee,’ zei hij. ‘Dat moet je niet doen. Ik ben je vijand, Meghan, vergeet dat nooit. Als Mab me opdraagt om je voor de ogen van het hele hof te vermoorden, dan is het mijn plicht om te gehoorzamen. Als ze Rowan of Sage opdracht geeft om je langzaam aan mootjes te hakken om je zo veel mogelijk te laten lijden, dan word ik geacht toe te kijken zonder in te grijpen. Begrijp je dat? Mijn gevoelens voor jou doen er niet toe aan het Winterhof. Zomer en Winter zullen altijd tegenover elkaar staan, er is niets wat dat kan veranderen.’

Ik wist dat ik bang voor hem zou moeten zijn. Hij was tenslotte een Prins van het Duister, en hij had zo goed als toegegeven dat hij me zou doden als Mab hem die opdracht gaf. Maar hij had ook laten blijken dat hij gevoelens voor me had, gevoelens die er niet toe deden, dat was waar, maar ik werd toch warm vanbinnen toen ik het hem hoorde zeggen. Het was misschien erg naïef van me, maar ik kon niet geloven dat Ash me opzettelijk pijn zou doen, zelfs niet aan het Winterhof. Niet nu ik de verscheurde blik in zijn zilveren ogen zag.

Hij bleef me nog even aankijken en zuchtte toen diep. ‘Je hebt geen woord gehoord van wat ik zei, hè?’ zei hij terwijl hij vermoeid zijn ogen sloot.

‘Ik ben niet bang,’ zei ik. Dat was een leugen, ik was als de dood voor Mab en haar Winterhof, maar zolang Ash in de buurt was, zou het wel goed komen.

‘Je bent onmogelijk koppig,’ sputterde Ash. ‘Ik weet niet hoe ik je moet beschermen als je niet het minste gevoel voor zelfbehoud hebt.’

Ik liep op hem af en legde mijn hand op zijn borst omdat ik zijn hart onder zijn shirt wilde voelen kloppen. ‘Ik vertrouw je,’ zei ik. Ik ging op mijn tenen staan, zodat onze gezichten een paar centimeter van elkaar verwijderd waren, en liet mijn vingers over zijn buik glijden. ‘Je weet er vast wel iets op te verzinnen.’